

ÚSMĚV V TÁBOŘE *MALOMOCNÝCH*

Raoul Follereau (*1903 †1977) pracoval v táboře malomocných na ostrově v Pacifiku a podal o tamějších poměrech velice burcující svědectví. Bylo to něco nepředstavitelného. Hrozné rány, strašlivě znetvoření lidé, vlastně už jen chodící mrtvoly, všude beznaděj, zlost, zuřivost.

A přece si uprostřed tohoto zmrzačeného světa uchoval jeden nemocný stařec překvapivě zářivé a usmívající se oči. Prožíval stejné tělesné utrpení jako jeho nešťastní spoluobytelé. Bylo však vidět, že si zachoval chuť do života, nepodlehł beznaději a jednal s ostatními laskavě.

Follereau byl zvědavý, kde tento starý muž v takovém pekle, jakým byl tábor malomocných, bere sílu do života. Chtěl o něm proto vědět něco víc.

Nenápadně ho sledoval a zjistil, že každé ráno za svítání se stařeček došoural až k ohradě, která uzavírala tábor ze všech stran, a zůstal stát vždycky na stejném místě.

Posadil se tam a čekal. Nečekal ale na východ slunce. Nečekal, až se objeví nad Pacifikem jeho záře.

Čekal ale na chvíli, kdy na druhé straně ohrady vyšla žena, staříčká jako on, s tváří pokrytou spoustou vrásek, s očima plnýma bolesti ale i vlídnosti. Žena nepromluvila. Poslala jen tiché a nenápadné poselství - úsměv. Ale ten muž se při jejím úsměvu rozzářil a odpověděl jí svým úsměvem.

Rozhovor beze slov trval jen pár chvil. Pak se stařík znovu zvedl a pomalu se dal na cestu k barákům. Každé ráno. Zvláštní způsob každodenního rozhovoru. Malomocný, naplněný a posílený tímto úsměvem, mohl snášet další den a vydržet až do nového setkání s úsměvem na tváři té ženy.

Když se ho na to Follereau zeptal, malomocný mu všechno vysvětlil:

„To je moje žena!“ A po chvílce ticha dodal: „Dříve, než jsem přišel sem, ona se o mne tajně starala, jak uměla nejlépe. Jedna zdravotnice jí dala mast. Každý den mi potírala mastí tvář, zachránila malou část, která jen tak tak stačila k tomu, aby mě tam mohla políbit... Ale stejně to všechno nebylo k ničemu. Nakonec mě přece odvezli sem. Ale moje žena mě následovala. Když ji každý den znovu spatřím, uvědomuji si, že právě ona mi dává jistotu, že dosud žiju. A pro ni ještě žiju rád.“

*Se svolením zpracováno podle knihy:
Bruno Ferrero, Příběhy pro potěchu duše,
kterou vydalo nakladatelství Portál.
Redakčně upraveno.*

Další povídky naleznete na www.pastorace.cz/povidky